

i samme Øjeblik den tilskadekomne glider ind under Ulykkesforsikringslovens Virkninger, kommer Trængselstiderne. Og nu kan der under de svære og mest komplicerede Ulykkestilfælde hengaa 3, ja indtil 5 Fjerdingsaar efter Sygdommens Ophør, før Sagen bliver endeligt afgjort. Tror den højtærede Minister, at et Hjem kan taale i saa langt et Tidsrum at leve af at oppebære 31½ Kr. om Ugen til Dækning af alle de mange Udgifter, og betydelige Udgifter, som vor Tid kræver af et Hjem. Det vil ikke være muligt at klare sig med en saadan Indtægt. Det kan dog ikke være Lovgivningsmagtens Hensigt, at de tilskadekomne Arbejderes Hjem skal ribbes eller i heldigste Tilfælde sættes tilbage i økonomisk Henseende, saa der muligt skal hengaa lang, lang Tid for Hjemmet for igen at kunne genoprette det. Jeg kan ikke tænke mig, at man vil gaa en Vej, hvorved Arbejderne straffes, fordi de yder deres Førlighed, eventuelt deres Liv, som en Indsats i Produktionen. Hensigten med Loven er dog ganske afgjort at komme dem til Hjælp under saadanne Former, at deres Hjem ikke kommer til at tage Skade, og ud fra denne Betragtning mener jeg, at vi maa tage paa de foreslaaede Nedsættelser, thi ellers bliver Arbejderne straffet, endda paa det ømmeste Sted, nemlig paa deres Hjem, idet det er dette, der først og fremmest vil tage Skade. Men det bør ikke ske.

Tillige maa man erkende, saaledes som det ogsaa har været Opfattelsen, lige siden Loven blev givet, at den Præmie, som Arbejdsgiverne betaler for Arbejderne for at faa dem ulykkesforsikret, er en Part af Arbejderens Løn, og det vil altsaa sige, at man her gennem Lovgivningen ganske vilkaarligt vil nedsætte det Udbytte, som Arbejderne skal have af den Del af deres Løn, der bliver anvendt som Præmie. Det forekommer mig, at man alvorligt bør overveje, om man kan tage et saadant Skridt. Jeg ved saa udmærket godt, at disse Nedsættelser sker for at lette Byrderne for Arbejdsgiverne. Men den højtærede Minister har jo andre Veje at gaa. Der er, saa vidt jeg ved, i det andet høje Ting under Behandlingen af Arbejdsløshedsloven fremsat Tanker om, at Arbejdsløshedsfonden skulde bortfalde, eller at Arbejdsgiverne i hvert Fald kunde træde ud af denne Fond som Ydere. Dette vilde betyde en overordentlig stor Lettelse for Arbejdsgiverne, og det vilde langt overstige den Lettelse, som Arbejdsgiverne vil opnaa gennem de her foreslaaede Reduktioner. Det vilde ogsaa, synes jeg, være

en mere naturlig Vej at gaa end at skabe Lettelser for Arbejdsgiverne ved at tage fra Arbejderne, og just fra den Del af Arbejderne, som kommer til at lide som Følge af deres Virksomhed, af deres Produktivitet. Dette vilde være en Uretfærdighed, som jeg synes, Arbejderne med Grund kan føle sig brøstholdne ved.

Det er for øvrigt, synes jeg, en Fejl at paalægge Arbejdsgiverne Bidrag til dette eller hint paa Grundlag af deres Ulykkesforsikringspligt. Der skabes let derved en vis og uberettiget Uvillie mod Ulykkesforsikringsloven. Man har mærket en saadan Uvillie ved forskellige Lejligheder i den senere Tid, efter at der er blevet paalagt Arbejdsgiverne saadanne Bidrag.

Der er et Spørgsmaal, der dukker op, saa snart Ulykkesforsikringsloven kommer paa Tale, og det er Spørgsmaalet om Erstatning til Arbejdere, der angribes af Erhvervs sygdomme eller Fagsygdomme. Jeg kender ikke Antallet af Tilfælde for nogen Tidsperiode, men jeg ved, at disse Sygdomme særlig blandt Typografer og Malere kan give sig ganske ødelæggende Udslag. Nu kan der jo ikke tvistes om, at den Arbejder, der angribes af disse Sygdomme, er kommet til Skade under Udførelsen af sit Arbejde, og da denne Lov omhandler dette Problem alene, skulde man tro, at Erhvervs sygdomme ganske selvfølgelig maatte siges at høre her ind under som Ulykkestilfælde. Arbejderforsikrings-Raadet betragter det da ogsaa som principielt rigtigt, men den højtærede Minister har ikke medtaget noget Forslag herom. Den højtærede Minister mener, at man mangler Erfaringer. Jeg mener imidlertid, at da Ulykkesforsikringsloven har eksisteret ca. 25 Aar, maa man have indhøstet saa mange Erfaringer, at der maatte kunne stilles Forslag i saa Henseende, og det forekommer mig, at man endda lettere vilde kunne gøre det, hvis man vilde lade Erstatningerne betale paa samme Vis, som der foreskrives i Lovens § 21 og nu efter Forslaget for de Erstatninger, der er Tale om i § 49. Hvis Udgifterne afholdes paa den Maade, vil man kunne gennemføre det, uden at det er nødvendigt at paapege, hvilket enkelt bestemt Selskab der i det enkelte Tilfælde har Ansvaret. Jeg er naturligvis ikke blind for Vanskelighederne ved at faa konstateret, hvornaar og hos hvilken Arbejdsgiver og da under hvilket Forsikringsselskabs Ansvar Sygdommen er opdukket. Jeg er ikke blind for Vanskeligheden derved, nu da Arbejderne er forsikret i forskellige Selskaber, men hvis man koncentrerer det saaledes, som man har